

Anne és Liz, avagy harc az idő ellen

írta Forgách Kinga

Borús, tavaszi reggelre ébredt a világ, egy májusi hétvégén. Budapest utcáin már javában folyt az élet. Az emberek dolgozni, vásárolni indultak, mit sem törődve az élet nagy kérdéseivel.

Volt azonban egy almazöld családi ház, a kertváros közepén, ahol egy tizennégy éves, barna hajú lány élt, aki sehova sem sietett aznap.

Talán éppen ezért engedhette meg magának, hogy az ablakban állva elmerengjen ezeken a bizonyos kérdéseken. Az elmélkedésre pedig nem más, mint egy bizonyos könyv készítette.

– Mi jár a fejedben, Aliz? – lépett be édesanyja a rendetlen szobába.

– Egy csodálatos regény – válaszolt álmodozva a megszólított.

– Igen? És ki írta?

– Lucy Maud Montgomery. Egy lány, pontosabban Anne Shirley életéről szól. És az egész történet a XIX. században játszódik.

– Hát ez csodás meg minden, de nem kellene inkább tanulnod? Holnap matekdolgozatot írsz, vagy nem? – próbálta visszarángatni lányát a valóságba Ildi.

– De hát hogyan lehetne csak úgy leülni és tanulni, amikor a gondolataim egészen máshol járnak? Tudod, Anya, száz éve még minden sokkal, de sokkal jobb volt, mint most.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte döbbsen az anya. – Most nem jó élni?

– Dehogynem. De akkor ezerszer jobb volt! Például a nők gyönyörű, hosszú, buggyos ujjú ruhákat hordhattak, meg színes, virágos kalapot! A férfiak meg frakkot és cilindert – magyarázta Lizzie lelkesen.

– Á, szóval erről fúj a szél! Mindig is szeretted a szép ruhákat...

– De nem csak erről van szó most, Anya! Az emberek is sokkal jobbak voltak. Legalábbis Kanadában biztosan, merthogy ott játszódik.

– Biztos vagyok benne, hogy ennek a kornak is megvoltak a maga hátulütői, ahogy a XXI. századnak is megvannak – ellenkezett Ildi.

– Persze, hogy voltak – szól Liz –, de még azokkal együtt is jobbnak érzem. Gondolj csak bele! Nem volt tévé, se számítógép. Az emberek kénytelenek voltak együtt élni, nem pedig csak egymás mellett, ahogy most mi tesszük. Egy csomó közös programot szerveztek. A nők együtt varrtak, hímeztek, a férfiak együtt horgásztak, a gyerekek többet játszottak. Estéenként a párok bálba mentek! Hát nem csodálatos? Én most csak diszkóba mehetnék, de ott még rendesen táncolni sem lehet és nincs benne egyáltalán semmi romantikus.

– Igen, igen. Ez mind szép és jó – értett egyet anyja –, de nemcsak tévé nem volt, hanem mosógép sem, se varrógép, se mosogatógép. A nők az egész napot házimunkával tölthették. Ha akartak, se mehettek volna el dolgozni, mert nem maradt idejük másra. Mi is szeretnél majd lenni? Orvos? Na, arról csak álmodhatnál!

– Viszont egy csomó gyerekem lehetne! – erősködött Aliz. – Akkoriban mindenkinek sok gyereke lehetett, éppen azért nem dolgoztak az asszonyok. Maradt idejük öt-hat gyerekre is.

– Oké, de egy csomó csecsemő nagyon korán meghalt. Ne felejtse el, hogy akkoriban még elég fejletlen volt az orvostudomány. Egy tüdőgyulladásba vagy kruppba bele lehetett halni – emlékeztette lányát Ildi. – Remélem, azért te nem akarsz hat gyereket...

– Hát hatot éppen nem – mondta Liza elgondolkozva. – Szerintem viszont van még egy dolog, amit meg kellett volna tartani.

– És pedig?

– Akkoriban még mindenki olyan vallásos volt. Istennek tetsző életet akartak élni. Most gondol bárki is erre? Nem nagyon. Pedig régen az emberek fejből tudták a Bibliát!

– Ez becsülendő, de még ezek mellett is sok volt a pletykálgatás, a hiúság és a hazugság.

– De hiszen az most is van! – legyintett Lizzie.

– Hát, ebben igazad van – bólogatott Ildi –, de képzeld csak el, hogy mivel nem nagyon voltak még repülőök és az autó is elég ritka jelenség volt, nem tudtak túl messzire utazni. Maximum ameddig a szekér elvitte őket, de az utak se voltak túl jók...

– Ó, dehogynem! Az volt a divat, hogy a friss házások Európába utaztak nászútra. Vonat is volt már meg gőzhajó is. Mi kell még? – kérdezte Liz.

– Jó-jó, de sokkal lassabban értek el bizonyos helyekre.

– Hát igen! De azért szívesen megnézném Avonlea-t, azt a helyet, ahol Anne lakott, abban az időben. Kíváncsi vagyok, hogy olyan-e, mint amilyennek képzeltem – ábrándozott Aliz, észre sem véve, hogy anyja már távozott a szobából.

Másnap reggel Lizzie világosságra és kakaskukorékolásra ébredt. Pár percig még csukva tartotta szemeit, hogy azok jobban hozzászokjanak a hirtelen jött erős napsütéshez. Tulajdonképpen nem is értette igazán, hogy miért úszik fényárban a szobája, mikor este lehúzta a redőnyt.

Miután ezt a megállapítást megtette, fölült az ágyban, nagyot nyújtózott, majd körbenézett. A látványtól összerendezte.

– Hiszen ez nem is az én szobám! – gondolta hitetlenkedve –, hogy kerültem ide?

Miközben jó alaposan szemügyre vette a berendezést, rájött, hogy tulajdonképpen egész ismerős neki ez a hely. Tudta, hogy ezelőtt még soha nem járt a szobában, mégis régi barátként üdvözölte a helységet. Manzárszoba volt, zöld manzárdablakokkal és tele virággal. Egy idő után az a bosszantó helyzet állt elő, hogy Aliz bármennyit is gondolkozott, nem jött rá, hogy hol látta ezt a szobát ezelőtt. Fölállt és körbesétált.

A tükör elé érve döbrent csak meg igazán. Belenézett, jól megvizsgálta külsejét. Majd becsukta a szemét, hátha csak káprázat volt, amit látott. Újból kinyitotta és tekintetét tükörképére szegezte.

– Hihetetlen! – gondolta. Megtapogatta tagjait és megállapította, hogy a tükör nem csal. Nem a saját testében van. – Pont úgy nézek ki... Pont úgy nézek ki, mint Anne Shirley.

És akkor leesett a tantusz. A szobát a képzeletében látta előtte. És önmagát is.

Győrffy Aliz egy könyv, vagy jobban mondva a múlt szereplőjévé vált...

Kopogás hallatszott. Liz szörnyen megijedt. Hirtelen ötlettől vezérelve gyorsan beugrott az ágyba és magára húzta a súlyos dunyhát. Megint kopogtak. A szoba ajtaja nyikorogva kinyílt, majd Marilla Cuthbert teljes életnagyságban megjelent.

– Anne! Anne drágám! Gyere, kelj fel! Kész a reggeli – keltegette Marilla nevelt lányát.

Aliz lassan lehúzta fejéről a takarót és megfordult, majd felült az ágyban.

– Jól van! Öltözz fel és gyere le enni! De ne kelljen kétszer szólnom, mint tegnap! Nekem nehogy elbóbiskolj megint! – figyelmeztette Marilla, aztán gyorsan távozott a szobából.

Lizzie tudta, mit kell tennie. A ruhásszekrényhez lépett és kitérte ajtaját. A szekrényben körülbelül tíz ruha sorakozott szép rendben egymás mellett. Volt köztük selyem, szatén, bársony és karton is. Kiválasztotta a legszebbet, hiszen égett a vágytól, hogy felvehesse. Problémái viszont akadtak. Nem talált például rendes zoknit, se melltartót. Volt ugyan valami fűzőféle, de elég furcsa volt. Sőt bugyi se nagyon akadt, csak inkább valami bő, bugyogószerű... Talált viszont háromféle alszoknyát is.

Pár perc próbálkozás után Liz kezdte belátni, hogy ez az öltözködés nem fog könnyen menni. Szörnyen kétségbe esett, fogalma sem volt, hogy mihez kezd majd a XIX. században, ha még felöltözni sem tud rendesen.

– Anne! Anne! Gyere már! Rég kész van a reggeli – kiabált Marilla. Szörnyen dühös volt – Ez a lány... Nem hiszem el, hogy ennyire lassú, biztos megint elbambult. Az ezer százalék, hogy én nem fogok megint fölmenni. Elegendem van a bugyuta képzelgéseiből. Ha nem jön le öt percen belül, akkor nem kap reggelit. Az lesz a legjobb, ha a saját kárán tanulja meg végre, hogy mi a rend ennél a háznál – zsörtölődött a vénkisasszony.

És abban a pillanatban, a lány megjelent a lépcső tetején egy gyönyörű, kék, buggyos ujjú selyemruhában. Suhanva indult lefelé a lépcsőn. Gyönyörű volt. Marillának elakadt a lélegzete, amint meglátta.

– Anne Shirley! Elárulnád nekem, hogy képzelted ezt? Komolyan gondolod, hogy ebben a ruhában akarsz reggelizni, majd megfejni a teheneket, meggyet szedni és befőttet készíteni?

Lizben egy pillanatra megállt az ütő. Tehenet kell fejnie? Neki? Azt se tudja, hogyan kell. A meggy leszedése még hagyján, de ő még soha nem készített befőttet.

– De... Hát nem megyünk ma templomba? Vasárnap van, nem? – kérdezte. Ez volt az egyetlen mentsvára. A templom.

– De igen, megyünk. Tizenegykor – kiabálta Marilla, aki már teljesen elvesztette türelmét. – Most még csak hét óra van, úgyhogy legyél szíves, menj vissza az emeletre és vedd fel a kartonruhádat, mert meg fogod fejni azt a tehenet! Világos?

Liz csalódottan és meglehetősen aggódva vonszolta fel magát az emeletre, ahol újabb hosszú küzdelem után magára erőltette a barna kartonruhát, amire a legnagyobb jóindulattal se mondta volna, hogy csinos. Sőt, kifejezetten csúnya volt és bolyhos. De hát mit lehet tenni? Ha már idekerült, akkor valahogy meg kell oldania a dolgokat. Ideje megbarátkozni a gondolattal, hogy nemsokára a tehen tőgyét fogja húzogatni.

Pár óra múlva Aliz hullafáradtan vonszolta be magát a zöld manzárdos házba. Ennyit még életében nem dolgozott. Matthew-tól megtudta, hogy csak azért kellett vasárnap leszedni és befőzni a meggyet, mert szombaton zuhogott az eső. Azt meg nem hagyhatják, hogy az egész termés a fán rothadjon. Szóval ezért kellett a vasárnap ellenére annyit munkálkodni.

Matthew amúgy nagyon rendes volt Lizzel. Segített neki megfejni a tehenet és a befőttkészítésnél is készségesen súgott az akkor már hullafáradt lánynak. Lizzie arra hivatkozott, hogy még álmos, és azért viselkedik olyan furcsán, de szerencséjére a férfi megértően viselkedett vele. Hiszen Matthew sem akarta felébreszteni nővére haragját. Így sem volt aznap valami jó hangulatban Marilla.

Alighogy Lizzie leült az ágyra és egyet szusszant, Marilla már kiabált is a lépcső aljában, hogy készen van-e, mert máris indulnak a templomba. A lány nyögve felállt és lehámozta magáról a csúnya ruhát, hogy aztán újra belebújhasson egy másikba. Az öltözködés persze most se ment könnyen, legalább negyedórát szenvedett, mire magára sikerült erőltetnie a szép, napsárga ruhácskát.

Marillát már szörnyen paprikás hangulatban találta, amikor lement a lépcsőn.

– Mégis mi van ma veled, hogy minden annyira lassan megy? – panaszkodott, majd maga után ráncigálta a lányt. – El fogunk késni. Egész Avonlea rajtunk fogja köszörülni a nyelvét, ha nem érünk oda időben a templomba.

A nő aggodalma azonban felesleges volt. Avonlea pletykafészeki nem azért emlegették őket aznap, mert elkéstek, hanem egészen más okból...

Győrffy Aliz katolikus családba született. Vasárnaponként rendszeresen ellátogatott a templomba. A presbiteriánus vallásról azonban fogalma sem volt. A problémát viszont mégsem ez okozta a szertartáson.

A Marilla–Matthew–„Anne” hármasság éppen, hogy beesett a templomba harangszóra. Liz meglátott hátul egy üres padot és afelé vette az irányt. Már majdnem leült, amikor Marilla karon ragadta és vonszolni kezdte az első sorok felé.

– Mégis mi van ma veled, kisasszony? Már nem is jó neked a Cuthbert-pad? – suttogta dühösen, bár száját mosolyra kényszerítette, nehogy pletykafészek szomszédainak feltűnjön, hogy kezdi elveszteni a türelmét.

Liz nagyon megörült annak, hogy végre leülhet. Rémesen fáradt volt. Nem csak lábait, hanem szemhéjait is ólomsúlyúnak érezte. Ráadásul a ruha is szörnyen kényelmetlen volt. A kezdetek kezdetén még megpróbált figyelni, azonban amint elkezdődött a prédikáció, nem tudott többé koncentrálni. Az utolsó dolog, amit észrevett, az volt, hogy Gilbert Blythe rá mosolygott.

– Pont olyan, amilyennek elképzelttem – gondolta, majd lehunyta a szemét.

Elaludt.

Avonlea-ben a templomba járás lényegének nem a prédikáció számított. Ez az állandó vasárnapi program társasági esemény volt. A legtöbb nőnemű lény számára ez a pletykagyűjtés lehetőségét jelentette.

Így történhetett, hogy nem Aliz volt az egyetlen, aki nem a tiszteletes beszédére figyelt.

Öt percre sem telt bele, az egész közösség tudta, hogy egy bizonyos vörös hajú leányzó elszunyókált. A vén pletykafészek tehát hamar megtalálták aznapi prédájukat, Anne Shirleyt.

Marilla hithű keresztény volt. Nem érdekelték a pletykák. Mindig kitartóan figyelt a szertartáson. Ezen a vasárnapon azonban az ő fülét is megütötte a susmus a hátsó padsorokból:

– Szegény Anne. Milyen fáradt lehet. Marilla bizonyára halálra dolgoztatja.

– Szerintem inkább Marillát kéne sajnálni, amiért ilyen neveletlen gyereket fogadott örökbe.

– Való igaz, hogy zsákbamaczka volt. De hát lehetett volna rosszabb is, nem igaz? Szerencse, hogy nem horkol...

Az éles megjegyzést halk kacarászás követte. Marillánál ekkor betelt a pohár. Rosszul aludt az éjszaka, ezért egész nap fáradtnak és idegesnek érezte magát. Ráadásul Anne is felhúzta aznap reggel. A következő pillanatban kirobbant belőle minden indulat, amit az évek alatt gyűjtögetett. Fölállt és szembefordult a gyülekezettel. Az idős lelkész azonnal elhallgatott. Talán megérezve a vulkánkitörés veszélyét, úgy gondolta, jobb, ha ebből most kimarad.

Marilla égő arccal és lángoló szenvedéllyel állt ki az emberek elé. Sorra végigmérte az összes pletykás vénasszonyt és vénlányt. Pillantásában minden indulat, düh és harag benne volt, amit csak érzett. Elege volt. Éveken át csak hallgatott, ám ezúttal betelt a pohár. Ideje, hogy most megmondja a véleményét ennek a sok, rosszindulatú öreg tyúknak.

– Soha nem gondoltam volna – kezdte méregtől remegő hangon –, hogy pont Isten templomában kell szembesíteni az embereket azzal, hogy mit jelent jónak lenni, jól viselkedni, a közösség számára hasznos életet élni. Mindig úgy hittem, hogy az idősebbek bölcsebbek és belátóbbak, mint a tapasztalatlan fiatalok, ezért logikus, hogy a gyerekeknek a felnőttekről kell példát venniük. Ám ma végleg rádöbbszemtem, hogy az avonlea-i közösség tagjaira ez egyáltalán nem igaz.

A bejelentést halk hümmögés és pisszegés kísérte. A beálló szünetben az emberek összehűsültek, de Marilla Cuthbert zavartalanul folytatta mondandóját, ami lassan prédikációvá vált. – Gyerekek! Soha, de soha ne vegyetek többé példát ezekről – itt az illető hölgyekre mutatott. – Inkább menjetek a saját fejetek után, tanuljatok a saját hibátokból, de véletlenül se váljatok olyanokká, amilyenek a mai világ felnőttei! Milyen könnyű dolog a nyelvünket másokon köszörölni. Ám páran jól tennék, ha előbb önmagukat vennék szemügyre, és aztán kritizálnának másokat. Anne Shirley elaludt az istentiszteleten. Megesett már másokkal is. De mire bizonyíték ez? Arra, hogy ő egy szörnyű ember, esetleg ateista? Vagy arra, hogy én rosszul neveltem? Az nem lehet, hogy nagyon fáradt, mert nem tudott éjszaka aludni? Nem, igaz? Mi értelme ennek a rosszindulatú találgatásnak? Jobban érzik magukat tőle? Ha olyan kíváncsiak, mért nem kérdezik meg tőle? Szembe bezzeg nyájasak és megértők! Nem hallottak még a tízparancsolatról? Ne hazudj! Ismerős? Nem várok mást, csak őszinteséget. Olyan nehéz lenne?

Itt megállt. Végre kiadta magából a véleményét. Végre megmondta ennek az álnok népségnek az igazságot. Milyen jó érzés! De ideje indulni.

– Matthew, Anne, induljunk! – adta ki az utasítást, majd karon ragadta a még félálomban lévő lányt és büszke testvérét, magára hagyva a döbbszemt gyülekezetet.

Alighogy elindult kifelé, a lelkész felállt és tapsolni kezdett. Őt aztán követték a gyerekek és a férfiak, meg néhány hölgy is. Csak a vénasszonyok lapultak a padsorokban, szégyentől égő arccal, meggyalázva.

Marillát azonban ez egyáltalán nem érdekelte.

Marilla, Matthew és Lizzie szó nélkül zötykölődött a szekéren. Marilla azért, mert mélyen gondolataiba merült, a többiek meg nem mertek megszólalni. Főleg Liz nem. Örült, hogy valaki így kiállt mellette, mikor egész reggel ilyen furcsán viselkedett, de szégyellte is magát. Hogy aludhatott el a templomban? Érezte, hogy ezért még egyszer megkapja a magáét. Talán amint hazaérnek.

Mindemellett Avonlea csodaszép volt tavasszal. Az út mindkét oldalán rózsaszín virágú gyümölcsfák álltak. Aliz alig győzött gyönyörködni a látványban.

– Még soha életemben nem láttam ilyen szépet – gondolta. – Anne most biztosan megjegyzné, hogy itt tág tere nyílik a képzeletnek. És milyen igaz!

Pár perc múlva már a Fénylő Vizek Tava is látszódni kezdett. Liznek elakadt a lélegzete a látványtól. Matthew mosolyogva nézte a lány tündöklő arcát.

– Végre visszatért az én igazi Anne-em – gondolta magában. – Ma reggel szokatlanul furcsa és szótlan volt, de úgy tűnik magához tért.

– Anne, szeretnéd, ha itt kiraknálak? Szeretnél virágot gyűjteni a réten? – kérdezte Matthew.

– De még mennyire, hogy szeretnék – válaszolta Liz lelkesen, majd mindketten a szigorú Marillára néztek.

– Felőlem mehatsz – mondta szokatlanul szórakozottan a nő –, de félóra múlva gyere vissza! Segítened kell az ebéd elkészítésében.

Amint e szavakat kimondta, Liz vidáman leugrott a szekérről, aztán belevetette magát a fák sűrűjébe.

Lizzie elindult a csodaszép rózsaszín fák között. Királynőnek érezte magát a csinos napsárga ruhában és a virágszirmok illatmámorában. Kedve lett volna belefeküdni a szirmokba és végiggurulni a földön.

Pont emiatt gondolták annyian örülnék odahaza. Ha csak felvetett ilyen ötleteket, rögtön kinevették. Éppen ezért nem merte sohasem megtenni azokat a dolgokat, amikről mindig is álmodozott.

Ahogy ezek a gondolatok végigfutottak az agyán, elhatározásra jutott. Most úgysem látja senki...

Szóval fogta magát, lefeküdt a földre és végighempergett az illatozó szirmokban. Csodásan érezte magát. Annyi mókuserékben eltöltött év után végre szabad lett. Aztán felállt, leporolta a ruháját és éppen indulni készült. Azonban amint fölemelte a fejét, észrevette, hogy valaki ott áll vele szemben és őt bámulja.

Gilbert Blythe volt az. Mosolygott.

Liz belepirult a szégyenbe. Nagyon tetszett neki ez a fiú. Már akkor is, amikor a könyvet olvasta. Pont egy ilyen emberre vágyott. Nem értette, hogy Anne hogyan tudta akár egy percig is utálni. A XXI. században már nyomát sem találni a Gilberteknek...

Egy ideig csak álltak egymással szemben, aztán Gilbert megszólalt:

– Látom, jól érzed magad.

– Hát én csak... – kezdte Lizzie.

– Nem érdekes, én is szoktam ezt csinálni – azzal fogta magát és ő is belefeküdt a lágy szirmokba. – Eszeveszetten jó érzés!

Liz még mindig zavarban volt. Nem tudta igazán, mit is mondjon.

Gilbert látta, hogy a lány nem igen tud mit kezdeni a helyzettel, ezért inkább úgy döntött, hazaindul. Meg is fordult és tett pár lépést az ösvény felé, amikor Aliz megszólalt:

– Várj! Ne menj el! Nincs kedved sétálni velem egyet a tóparton?

A fiú nagyon örült a máskor elutasítóan viselkedő lány kezdeményezésének. Hiszen ő mindig is többet szeretett volna Anne-től, mint pusztán barátságot.

– Örömmel – válaszolta őszinte mosollyal.

A Fénylő Vizek Tava valóban lenyűgöző látványt nyújtott. Liz és Gilbert egy fűzfa árnyékából csodálta az eléjük tárulkozó gyönyörű képet.

– Tudod – mondta Gilbert –, nagyon aranyos volt, ahogy aludtál a templomban.

– Jaj, ez az egész annyira kínos volt. Nem szabadott volna elszunyókálnom. De olyan fáradt voltam – szólta Liz, majd tenyerébe temette arcát.

– Semmi baj – válaszolta Gilbert. – Bárkivel megeshet – mondta, azzal vigasztalóan megsimította a lány gyönyörű, égővörös haját. – Plusz lesz miről pletykálni a héten – tette hozzá nevetve.

Aliz nem bírt tovább magával. Annyira meg akarta csókolni a fiút. Amikor odahaza Anne történetét olvasta, újra meg újra arra vágyott, hogy egyszer olyan fiút találjon majd, mint Gilbert Blythe. Azonban pontosan tudta, hogy ilyen a XXI. században egyszerűen nem létezik. És most ott ült mellette, ezen a gyönyörű tavaszi napon, mindenhol virágok, meg az a csodálatos tó. És milyen finom illata van ennek a fiúnak! Lizzie egyre közelebb hajolt hozzá a fűzfa árnyékában, majd egy csodaszép pillanatban megcsókolta Gilbertet, és a fiú visszacsókolta őt.

Pont ebben a pillanatban kelt át a fahídon Mrs. Lynde. Amikor meglátta a fa alatt ücsörgő Anne-t és Gilbertet, leesett az álla a csodálkozástól.

– Micsoda szemérmertlenség! Ez a mai fiatalság milyen korán kezdi! Ez hallatlan! Legjobb lesz, ha ezt mihamarabb elmesélem Marillának – gondolta.

Liz és Gil észre sem vették az arra járókat, annyira el voltak foglalva magukkal. Ennek azonban még kínos következményei lettek.

Mire Liz hazaérkezett a zöld manzárdos házba, már délután két óra volt. A lány nem vette észre, hogy az idő így elszállt, hiszen nem volt nála mobilja, amin odahaza mindig az időt nézte. Ráadásul a Gilberttel töltött idő közben el is felejtkezett róla, hogy azt ígérte, félórán belül hazaér.

Éppen ezek miatt érte meglepetésként, amikor belépett az ajtón, hogy odabent már állt a bál.

Nem kellett zseninek lennie, hogy észrevegye, mérgesek rá. A konyhában Matthew, Marilla és Mrs. Lynde fogadta.

Három szempár, három tekintet.

Marilla szeméből szigort és dühöt lehetett kiolvasni, Mrs. Lynde zöld szemei megbotránkozást jeleztek, Matthew pedig egy csöppet szórakozott lehetett.

– Jó napot, Mrs. Lynde! – köszönt illendően Liz, próbálva feloldani a kínos pillanatot.

Marilla arca megvonaglott, míg átfutott rajta egy érzelemhullám, de nem igazán szeretett volna pletykás barátnője előtt beszélni a lánnyal, ezért megmakacsolta rakoncátlan arcizmait és így szólt:

– Nagyon köszönöm, hogy átnéztél és szóltál nekem erről. Biztos vagyok benne, hogy ez csak valami félreértés lesz. Most szeretném Anne-nel nyugodtan tisztázni a kérdést, aztán majd a délután folyamán még meglátogatlak, ha ez neked is megfelel.

Mrs. Lynde még szeretett volna mondani valamit, már ki is nyitotta száját, amikor Marilla közbeszólt:

– A viszontlátásra!

A nő csak bólintott, majd sértődötten kivonult a házból.

Matthew is visszavonulót fűjt, így Lizzie egyedül maradt Marilla haragjával.

– Szóval akkor hol is jártál, kisasszony?

A csodás beszélgetés után Liz visszavonult Anne csendes manzárdszobájába. Még sohasem érezte magát ennyire megaláztattnak, ennyire csalódottnak. Próbált Gilbertre és a csodálatos csókra gondolni, de Marilla Cuthbert arca minden emlékét felülírta. Ez az egész nap iszonyatosan kifárasztotta testileg-lelkileg. Úgy érezte, ezer éve volt, amikor kinyitotta szemeit a napfényes új világban. Azonkívül hihetetlenül éhes is volt. Reggeli óta egy falatot sem evett, és az ebédre is lemaradt kis kalandja miatt. Ráadásul könyvélményei sem kecsegtették sok reménnyel, hiszen pontosan emlékezett, hányszor küldte Marilla nevelt lányát vacsora nélkül aludni, ha valami rossz fát tett a tűzre.

De ő most úgy érezte, nem csinált semmi rosszat. Sőt, kifejezetten jó dolgok történtek vele, amiknek sajnos mégsem lett túl jó vége. Otthon nem szidná meg senki, amiért ennyi idősen egy fiúval csókolózott. Igazságtalanság az egész. Anyukája még örülne is neki, hogy végre tetszik egy fiúnak és szerelmes lett. Jaj, hogy hiányzik neki Anyu. Bárcsak otthon lehetne megint! Hiszen

bármilyen izgalmas is Anne élete, neki nem ez a helye és az ideje. Hanem Budapest és 2013. Mennyire távolinak tűnik innen! Mennyi minden fog még történni addig a világban, mire én megszületek! Több mint száz év! Még rengeteg technikai újítás fog napvilágot látni, szellemi és politikai irányzatok sokasága árasztja még el az emberiséget, és lesz két borzalmas világháború. Az egyikben meghal Walter is, Anne fia. Olyan sok minden fog történni, mire a világ eljut oda, hogy én legyek és élhessek és matekdolgozatot írhattak az iskolában, bármilyen prózai is az. Annyira jó lenne újra otthon lenni, a saját ágyamban és a saját testemben, és csak olvasni arról, hogy mik történnek ebben a másik, távoli világban.

Lizzie lekucorodott a puha ágyra, bevaccolta magát a dunyha alá és ásított egyet.

– Szeretlek, Gilbert Blythe, de remélem egyszer saját Gilbertem lesz odahaza – gondolta, és lecsukta fáradt szemét. – Óz kéne ide, hogy egyszer hazajussak. Holnap el is megyek hozzá Totóval, mert mindenütt jó, de legjobb otthon! – tette hozzá magában már félálomban, és aztán pár pillanat múlva mély álomba merült.

Másnap reggel nagyon éhesen ébredt fel. Úgy érezte majd kilyukad a gyomra.

– Ez bizonyára annak a bizonyítéka, hogy még mindig Avonlea-ben vagyok – gondolta – majd lassan kinyitotta a szemét. A szobában sötétség honolt. Nem tűzött be a hajnali napsütés az ablakon. Liz lassan fölkel, tapogatózni kezdett a helységben.

– Ez... ez azt hiszen, hogy az én szobám, az én szobám! – kiáltott fel hangosan.

Ildi kócosan csattogott be műanyag papucsával a lányához. Macis hálóinge kissé el volt tekeredve rajta, arcán még látszottak a párnahuzat okozta gyűrődések. Belépett az ajtón és fölkapcsolta a villanyt.

– Drágám miért kiabálsz hajnalok hajnalán? Rosszat álmodtál? Feküdj vissza, jó?

– Anya! Anyaaaa! – kiáltotta Liz, és rögtön édesanyja nyakába ugrott. – Itthon vagyok!